

Clive Wilmer

1934-ben született Budapesten. Irodalomtörténész, költő, műfordító. Tanulmányait az ELTE BTK magyar–lengyel szakán kezdte, majd miután 1956-ban Angliába települt, az oxfordi egyetemen fejezte be. Jelenleg is Angliában él. Legutóbbi írását 2005. 2. számunkban közöltük.

Clive Wilmer, aki tavaly ünnepelte hatvanadik születésnapját, Londonban született és nőtt fel, de Cambridge-hez is erős szálak kötik. A King's College diájaként hallgatott angol irodalmat, majd miután megnősült, évekig egy cambridge-i nyelviskolában, illetve Padovában tanított angol nyelvet. „Szabadúszó” nyelvész-irodalmárból csak az elmúlt évtizedben lett hivatásos irodalomtanár: egyetemének egyik patinás kollégiumában, a Sidney Sussex-ben tanít, a kollégium Fellow-ja (igazgatósági tagja). Eddig öt verseskötete jelent meg, többnyire a Carcanet kiadónál; a hatodik, a *Stigmata* című versfüzete hamarosan napvilágot lát a Worples Press-nél.

Wilmer költészete nehezen sorolható be a mai angol költőiskolák bármelyikébe. Leginkább az „újklasszicista” jelző illik rá, bár utóbbi kötetekben nem nehéz felfedezni egy modernebb hangvételt, amely akár expresszionistának is mondható. Verseinek tematikája elég széles, mert a természet és a művészet jelenségeinek megverselése mellett rendkívül szuggesztív szerelmes verseket mondhat magáénak. A tizennégy versből álló „Stigmák” ciklusban összekapcsolja itáliai művészeti élményeit egy nagy szerelemmel, aminek a közelmúltban lett fájdalmas vége.

Ismeretségünk, majd barátságunk Clive-val a hetvenes évek elejére nyúlik vissza. Wilmert már akkor is érdekelte a fordítás, de még nem tudta biztosan, milyen nyelvből akar fordítani (az olaszon kívül tud németül és franciául is). Segítettem neki a választásban: kezdtük Kosztolányival, folytattuk Radnóti Miklóssal és még számos más költővel, magamat is beleértve, egészen Szabó T. Annáig — Clive-val eddig húsz magyar költőt fordítottunk angolra és öt fordításköteten szerepel együtt a nevünk. Két Radnóti-, két Petri- és egy Gömöri-válogatást fordítottunk, de számos átültetésünk olvasható a George Szirtessel együtt szerkesztett modern magyar versantológiában is (*The Colonnade of Teeth*, 1996). Miután korábban már kapott a Magyar Pen Clubtól egy Ady-emlékérmet, tavaly Wilmert kitüntették a Pro Cultura Hungarica-díjjal, amit a magyar irodalom legjobb fordítói nyernek el.

2003-ban a szegedi JATE kiadó jóvoltából Clive Wilmer magyar fordításban is megjelent: a *Végtelen változatok* című kis kötetet, aminek felét Szabó T. Anna, a másik felét én fordítottam, Szegeden és Budapesten is bemutattuk. Wilmerben a magyar irodalomnak olyan barátjára találtam, akinek fordításait ma már az angol fordításirodalom legjobbjai között emlegetik. Nem tud magyarul (ebben rám támaszkodik), de mestere az angol nyelvnek, és megvan benne a jó műfordításhoz szükséges türelem és alázat. Meg aztán (amint az alábbi versrészletek mutatják) költőnek is kiváló.